

det nu altsaa kun er paa Grund af særlige Omstændigheder, paa Grund af at Sessjonen er saa nær ved at sluttes, at Thingets Samtykke behøves til Sagens endelige Afgjørelse, skal jeg appellere til Mindretallets Udelmodighed, saaledes at det ikke vil træde hindrende iveien herfor, at det ikke vil bruge den Fordeel, Sessjonens nær forestaaende Slutning giver det, til at forhindre, at Lovforslaget nu gaaer igennem. Det er vistnok saa, at et Mindretal har brugt sin Magt til at standse en Sags Behandling; vi have desværre havt sørgelige Exempler paa, hvorledes et Mindretal ved at lade være at stemme eller ved at sjerne sig fra Salen kan hindre en Forsamling i at tage Beslutning; men det forekommer mig, at det ikke vilde være ganske i sin Orden, om Mindretallet her vilde benytte denne Ret. Hvis jeg maatte anføre een Grund til for at unde denne Sag en extraordinair Behandling, saa vil det være den, at Landstinget kan vende tilbage med Bevidstheden om, at det ikke har dræbt noget Lovforslag, at det kan vende tilbage med rene Hænder i den Henseende, idet det ikke er besmittet med noget Lovforslags Blod. Jeg synes, at naar et Mindretal vil gaae hen og quæle et saadant lille Lovforslag, som haade har Regjeringens og Fleertallets og det andet Things Samtykke, saa er det ikke rigtigt. Jeg benægter ikke den strenge Ret, men appellerer til Mindretallets Udelmodighed, at det vil lade Thingets Fleertal faae Leilighed til at gjøre sin Mening gjældende i den Sag.

Formanden: Jeg skal give den 6te Landstingsmand for 9de Kred (Brasch) Ordet, men maa dog bringe i Erinbring, at selve Sagens Forhandling ikke ligger for nu, og at jeg derfor maa ønske, at man vil indskrænke sig ved dette Spørgsmaals Afgjørelse til kun at berøre Realiteten, forsaavidt det er nødvendigt.

Brasch: Den høitærede Indenrigsminister har med sin sædvanlige Klarhed udtalt,

hvad der taler for Loven, og hvilke Anstuelser der bør gjøre sig gjældende ved Stemmegivningen her. Jeg kunde maastee saaledes undlade at tilføie Noget videre, men jeg kan dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at den Afstemning, som her skal foregaae, er af den Art, som i de sidste Dage har hørt til Dagens Orden. Vi have extraordinairt behandlet Værnepligtsloven, Finantsloven og Loven om Retsbetjentenes Lønning, og der har ikke været Noget til Hinder for at samtykke dertil. Nu foreligger der et lille Lovforslag og desværre maa jeg befrygte, at dette Lovforslag her kan finde sit Rubicon. Der har Intet været iveien for extraordinairt at behandle Love, som angik Millioner, Hundredetusinder af Menneskers Vel, og dette angaaer kun en simpel Bemyndigelse for en vis Autoritet til i en lille Kreds at fordele Byrden paa den Maade, som efter de stedlige Forhold maatte anses for meest passende. Men uagtet alt dette seer jeg dog alligevel, at der er temmelig megen Anledning til at frygte for, at dette Lovforslag her maa standse. Jeg maa med den høitagtede Indenrigsminister være enig i, at Minoriteten vist her har god Anledning til at vise sig udelmodig. Det forekommer mig i alle Tilfælde, at en Seir af den Beskaffenhed, som denne vilde være, var vel en Seir, men en Seir af den Slags, som man for Conseqvensens Skyld ikke maa ønske sig mange af. Jeg vil derfor anmode de ærede Medlemmer, som paa de tidligere Stadier have været imod Loven, om, at de vilde lade den gaae sin sædvanlige Gang og finde sin Afgjørelse paa sædvanlig Maade. Det er mit Haab, at det da vil opnaaes, at denne Lov i Forbindelse med dem, der have været behandlede paa sædvanlig Maade, kunne nyde den Gæde at vandre til Conseilspræsidenten. Skulde en saadan Behandling ikke blive tilladt, vil den gaae ned i Rigsdagens Archiv, og det er naturligtvis en mindre ophøiet Tilværelse.